

ΟΘΩΝΑΣ (Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ) του Δ. Φωτιάδη

Ο Δημήτριος Φωτιάδης είναι ένας έθνικός συγγραφέας. Τα ιστορικά του βιβλία απευθύνονται στον απλό αναγνώστη και τον κατατοπίζουν με το λογοτεχνικό τους ύφος, σε υποδειγματική δημοτική γλώσσα, για τα περιστατικά της σημαντικής περιόδου της ιστορίας το έθνος μας που αρχίζει από τον έθνικό ξεσηκωμό του Εικοσιένα και προχωρεί μέσα στο 19ο αιώνα.

Μεσολόγγι, Καραϊσκάκης, Κανάρης, Δίκη του Κολοκοτρώνη, Όθωνας, είναι μια σειρά αυτοτελείς μονογραφίες που, όπως βλέπει ο αναγνώστης, αποτελούν διάφορες πλευρές μιας ένότητας.

Ο Φωτιάδης δεν κάνει αυτό που λέγεται *Viergeauccée*. Δεν παραχωρεί ούτε μια γραμμή στο μύθο ή στην φαντασία. Τα έργα του, γραμμένα με ζωντάνια για να φέρουν κοντά στον απλό αναγνώστη τις ένδοξες αλλά και τραγικές στιγμές της περασμένης εθνικής μας ιστορίας, αποτελούν παράλληλα συμβολή στην ιστορική επιστήμη και πολύτιμα βοηθήματα για το μελετητή. Με άφορμή μια ιστορική προσωπικότητα ή ένα ιστορικό γεγονός, ο συγγραφέας μας ζωγραφίζει με ζεστά χρώματα τις ιστορικές περιόδους μέσα στις όποιες είναι τοποθετημένα τα θέματά του, με τις αντιθέσεις τους, με το μεγαλείο τους και με τις μικρότητές τους. Παράλληλα, πιστός στην εθνική αποστολή του, ο Φωτιάδης, ξεσκεπάσει αμείλικτα όλες τις συμφορές, όλες τις αδικίες που σώρεψαν στον τόπο μας οι ξένες επεμβάσεις από το 1821 και μετά. Τα βιβλία του αυτά είναι σχολεία εθνικής αξιοπρέπειας και εμπιστοσύνης στις δυνάμεις του λαού μας. Γιατί ο λαός μας και οι ήρωες που ξεπήδησαν μέσα από τα σπλάχνα του είναι το καμάρι του Φωτιάδη.

Ο «Όθωνας» (υπότιτλος «ή Μοναρχία») συμπληρώνει το προηγούμενο βιβλίο του «Η Δίκη του Κολοκοτρώνη» (που με επίκεντρο την ιστορική Δίκη καταπιάνεται με την περίοδο της Βαυαρικής αντιδασιλείας). Και όπως μας πληροφορεί ο συγγραφέας, η σειρά αυτή θα κλείσει με το βιβλίο «Όθωνας — ή Έξωση».

Ο «Όθωνας — ή Μοναρχία» αρχίζει με τη ναυμαχία του Ναυαρίνου. Με υποδειγματική πιστότητα και ζωντάνια, ο συγγραφέας προβάλλει στην όθονη της ψυχής του αναγνώστη την αποφασιστική αυτή για την πατρίδα μας στιγμή και αναλύει την απήχηση και τις συνέπειες που αυτή είχε εδώ και σ' όλο τον κόσμο. Μετά περιγράφει πώς, αφού κατοχυρώθηκε η ανεξαρτησία μας, οι «Προστάτιδες» Δυνάμεις άρχισαν την περιφορά του βασιλικού στέμματος που όρισαν για την Ελλάδα, ανάμεσα σε πολλούς και διάφορους πρίγκηπες της Ευρώπης, για να καταλήξουν, ύστερα από πολλές αρνήσεις των διαφόρων υποψηφίων, στον νεαρό Όθωνα, Βίττελσμπαχ της Βαυαρικής Δυναστείας. Μετά απ' αυτό ο συγγραφέας μας δίνει τη ζωή, το οικονομικό χάλι και τις προσδοκίες της απελευθερωμένης Έλ-

λάδας και τη διάφευσή τους από τον Όθωνα, που κυβέρνησε αυταρχικά, «έλέω Θεού» τον δυστυχισμένο τόπο, ακολουθώντας δουλικά την πολιτική που υπαγόρευε τότε ή μία και τότε ή άλλη ξένη δύναμη.

Ξεχωριστό κεφάλαιο αφιερώνει ο συγγραφέας στο διωγμό του μεγάλου φιλόσοφου Θεόφιλου Καίτη. Μετά την ένοπλη συμμετοχή του στον ξεσηκωμό του Εικοσιένα, όπου πληγώθηκε τρεις φορές, ο Καίτης εκέρδισε το θαυμασμό και την αγάπη του έθνους με το περίφημο όρφανοτροφείο του της Άνδρου, τη φωτισμένη διδασκαλία του και την αφοσίωσή του στα συνταγματικά ιδανικά. Αυτή του τη δύναμη κι αυτή του την αξία δεν του τη συγχώρησαν ο σκοταδισμός κι η μισαλλοδοξία και ή «καμαρίλλα» του Όθωνα. Ο Καίτης κινηγήθηκε, αφορίστηκε, εξορίστηκε και τελικά καταδικάστηκε σε φυλάκιση, με αποτέλεσμα να πεθάνει από τις κακουχίες της φυλάκισης. Νεκρόν πια τον άθωσε ο Άρειος Πάγος μετά από την περίφημη αγόρευση του δικηγόρου του, του περίφημου καθηγητή του Συνταγματικού Δικαίου Νικολάου Ι. Σαριπόλου. Είναι χαρακτηριστικό πώς στην Ελλάδα ο σκοταδισμός δεν άνεχεται ούτε και τις προωθημένες συντηρητικές απόψεις των φιλοσόφων της Δυτικής Ευρώπης, από παλιά και μέχρι σήμερα. Τόσο καθυστερημένος, οπισθοδρομικός και αγράμματος είναι. Τον Καίτη που δεχόταν τις φιλοσοφικές ιδέες του Μπέρκλεϋ (του πατέρα του υποκειμενικού ιδεαλισμού) και του Αύγουστου Κόντ και που είχε διατυπώσει ένα φιλοσοφικοθρησκευτικό σύστημα, τη «Θεοσέβεια», τον δίκασαν στη Σύρο για... άθετα!

Τις ίδιες διώξεις αντιμετώπισε και ο περήφανος πατριώτης ποιητής, ο έχθρος της Βαυαροκρατίας, Άλέξανδρος Σούτσος. Ο συγγραφέας αφιερώνει ένα άλλο κεφάλαιο στη ζωή του και το μαρτυρικό του θάνατο.

Το βιβλίο κορυφώνεται με την αφήγηση της επανάστασης της 3ης Σεπτεμβρίου 1943, που χάρισε το Σύνταγμα στην Ελλάδα. Οι αγώνες του λαού με επικεφαλής το Μακρυγιάννη και του στρατού με επικεφαλής τον Καλλέργη, ανάγκασαν τον Όθωνα να υποχωρήσει. Η ήθικη μάχη ανάμεσα στον επαναστατημένο λαό και στρατό από τη μια και το Βασιλιά από την άλλη, περιγράφονται από το Φωτιάδη με μεγάλη ζωντάνια.

Ο «Όθωνας» έχει όλες τις αρετές του συγγραφέα, αλλά φρονώ πως θα έπρεπε το βιβλίο αυτό να ήταν λίγο πιο σφιχτοδεμένο, όπως ο «Καραϊσκάκης» που στέκεται υπόδειγμα από την άποψη αυτή. Νομίζω πως θα κέρδιζαν τα βιβλία του Φωτιάδη αν δίνονταν σε πιο πυκνό ύφος.

Τελειώνοντας, θερμά τη μελέτη του βιβλίου αυτού, συστήνω και θέλω να πιστεύω πως η Ακαδημία θα βραβεύσει το Φωτιάδη για το Έθνικό του Έργο.

Α. Φ.

Έχει αναμφισβήτητο ενδιαφέρον για τή γραμματολογία τής πατρίδας μας ή κολοσιαία εργασία που καταβάλλει και στον τομέα τών Βυζαντινών μελετών ή 'Ακαδημία 'Επιστημών τής Σοβιετικής 'Ενώσης. Δύο μεγάλοι τόμοι αγγέλλονται για τὸ 1964 (ὁ 24ος καὶ 25ος) τής ιστορικής ἔκδοσης τής πιδό πάνω 'Ακαδημίας: Βυζαντινά Χρονικά.

Ὁ 24ος τόμος ὑπολογίζεται νὰ κυκλοφορήσει τὸ 2ο τρίμηνο τοῦ 1964 σὲ 500 περίπου σελίδες. Μεταξὺ τής ὕλης του σημειώνουμε τὰ ἄρθρα τὰ σχετικά μετὰ συστήματα τής ἐκμετάλλευσης τοῦ ἀγροτικοῦ πληθυσμοῦ τοῦ Βυζαντίου κατὰ τὸ 14ο αἰώνα, τὰ σχεδιαγραφήματα διοικητικῆς ιστορίας τής πρώτης Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας (ΙΥ — ΥΙ αἰώνας). Θὰ γίνεταὶ σὺν μεταξὺ λόγος γιὰ δυὸ νέα μνημεῖα τοῦ 12ου αἰώνα, γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ κειμένου τοῦ σλαβικοῦ βιβλίου τοῦ 'Ενὸχ καὶ τὰ χειρόγραφα ἐκδόσεων τών τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλῆ. 'Επίσης καταχωροῦνται ἄρθρα γιὰ τὸ πρόβλημα τής ιστορικότητος τής προσωπικότητος τοῦ «Διγενῆ 'Ακρίτα». Δημοσιεύεται ἀκόμη κατάλογος ἑλληνικῶν χειρογράφων ποὺ βρίσκονται στὰ μουσεῖα τοῦ Λένινγκραντ, κ.λ.π. κ.λ.π.

Στὸν 25ο τόμο τών «Βυζαντινῶν Χρονικῶν» περιέχεται ὕλικὸν σχετικὸν μετὰ

κοινωνικο - οἰκονομικὰ προβλήματα, μετὰ τὰ προβλήματα δικαίου, μετὰ τὰ λαϊκὰ κινήματα, καθὼς καὶ ἔρευνες γιὰ τὸ πρόβλημα τής Βυζαντινῆς τέχνης καὶ νομισματικῆς. Περιέχονται ἐπίσης ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ἐργασίες τοῦ μεγάλου βυζαντινολόγου ἱστορικοῦ τοῦ 11ου αἰώνα Σκυλίτση, ποὺ συμπληρώνονται ἀπὸ τὸν Α.Π. Καζντάν.

Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ πολύτομη ὁσο καὶ πολυτιμώτατη αὐτὴ ἔκδοσις θ' ἀποτελοῦσε καίρια πηγή γιὰ τοὺς ἱστορικοὺς μας, τοὺς φιλόλογους μας, τοὺς φοιτητὲς μας καὶ γιὰ κάθε καλλιεργημένο πατριώτη μας σ' ἓνα θέμα ποὺ ἀφορᾷ τὸ τόσο ἱστορικὸ ὁσο καὶ ἄγνωστο γιὰ τοὺς πολλοὺς αὐτὸ παρελθόν μας. Ἄν οἱ συνθήκες τής φτώχειας μας δὲ σηκώνουν ἀκόμη τὴν μετάφραση τοῦ «Βυζαντινοῦ Χρονικοῦ» καὶ στὴν πατρίδα μας, ἀξίζει οἱ βιβλιοθήκες μας νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν ἀπόκτησίν του. Αὐτό, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, ἀποτελεῖ ὑποχρέωσιν τής βιβλιοθήκης τοῦ 'Ελληνοσοβιετικοῦ Συνδέσμου, ἡ ὁποία πρέπει νὰ σημειώσουμε ἀρχίζει νὰ διαδραματίζει ἓναν πολὺ ἀποφασιστικὸν ρόλον στὴ γραμματολογικὴ καλλιέργεια τοῦ τόπου μας.

ΣΤ. ΚΑΝΑΒΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

Κάρλ Μάρξ ΙΟ "ΚΕΦΑΛΑΙΟ,, 'Εκδόσεις "Μόρφωση

Ἡμερὰ ὁ μαρξισμὸς ἔχει διαδοθῇ καὶ στὴ τελευταία γωνία τής γῆς. Δὲν ὑπάρχει γλῶσσα ποὺ νὰ μὴν ἔχει τὴν δική της μαρξιστικὴ φιλολογία καὶ στὴν ὁποία νὰ μὴν ἔχουν μεταφρασθῇ τὰ βασικὰ μαρξιστικὰ κείμενα. Στὸ 1)3 τοῦ κόσμου ὁ μαρξισμὸς ἀποτελεῖ τὸ ἰδεολογικὸν βάθος τοῦ ἐποικοδομήματος. Χιλιάδες σοφοὶ σημειώνουν ἐντυπωσιακὰς ἐπιτυχίες σὸν τομέα τής ἐπιστήμης τοὺς δουλεύοντας μετὰ τὸ πνεῦμα τής μαρξιστικῆς κοσμοθεωρίας.

Στὴ χώρα μας ἡ μαρξιστικὴ φιλολογία μπορεῖ νὰ ποῦμε ὅτι ἔχει προοδεύσει σημαντικά. Ἔχουν μεταφρασθῇ τὰ κλασικότερα κείμενα τών ἱδρυτῶν καὶ θεμελιωτῶν καὶ ἔχει γίνει σοβαρὴ προσπάθεια γιὰ δημιουργία ἱκανῆς καὶ ἀνταποκρινομένης σὲς ἀπαιτήσεις τοῦ καιροῦ μας

'Ελληνικῆς μαρξιστικῆς φιλολογίας. Τὸ περίεργον ὅμως εἶναι ὅτι μέχρι σήμερα δὲν εἶχε μεταφρασθῇ ὁλόκληρο καὶ μετὰ ἔγκυρον τρόπον τὸ Κεφάλαιο, δηλαδὴ τὸ βασικὸ καὶ κύριον θεμέλιον τής μαρξιστικῆς κοσμοθεωρίας. Ἐγίναν κατὰ καιδιάφορες προσπάθειες γιὰ τὴν μετάφρασίν του, ἀλλὰ σταμάτησαν στὴ μέση. Ἡ κυριώτερη ἦταν τοῦ Πουλιόπουλου ποὺ δὲν ὁλοκληρώθηκε καὶ ἔχει ἐξαντληθῇ ἀπὸ πολλὰς δεκαετίες. Στούς μαρξιστικοὺς ὁμως κύκλους ἡ μετάφρασις αὐτὴ δὲν ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Μία δεύτερη καὶ περισσότερο ἐπιτυχὴς προσπάθεια ἔγινε ἀπὸ τὸν κ. Σκουριώτη, χωρὶς φυσικὰ καὶ νὰ ὁλοκληρωθῇ. Καὶ ἡ δεύτερη αὐτὴ προσπάθεια, ποὺ συνεχίζεται, δὲν μπόρεσε νὰ καλύψῃ τὸ κενὸ ποὺ ὑπῆρχε, γιὰτὶ ἡ μετάφρασις ἔγινε σὲ μιὰ ἰδιόρρυθμη δημοτικὴ γλῶσσα μετὰ ἀλλαγὰς στὴν ὀρολογία κλπ.

Ἡ μαρξιστικὴ φιλολογία στὴ χώρα μας καλῶς ἢ κακῶς καθιέρωσε μιὰ δρολογία. Μπορεῖ νὰ μὴν ἀνταποκρίνεται ἐννοιολογικὰ ἡ λέξις ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν ἀπόδοση ἐνὸς ὅρου. Ὅμως μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καθιερώθηκε καὶ ἀπόκτησε, ὡς ποῦμε, καὶ τὴ σημασία ποὺ δὲν τὴν εἶχε. Καθιερώθηκε πιά σὰν τέτοια καὶ ἔτσι χρησιμοποιεῖται. Δὲν ἀλλάζει εὐκολὰ μιὰ δρολογία. Ἡ προσπάθεια νὰ ἀλλαχθῇ ἡ δρολογία σὲ μιὰ μετάφραση τοῦ κεφαλαίου, δὲν συμφέρει, γιατί ὁ μελετητὴς δὲν πρόκειται νὰ ἀσχοληθῇ μὲ γλωσσικὰ ζητήματα.

Τὸ κενὸ λοιπόν, ὑπῆρχε. Ἦταν ἀνάγκη νὰ μεταφρασθῇ ἔγκυρα καὶ δλοκληρωμένα τὸ κλασσικὸ κείμενο τοῦ μαρξισμοῦ. Τὸ κενὸ αὐτὸ συμπληρώνουν οἱ ἐκδόσεις.

«Μόρφωση». Ἡ μετάφραση ἔχει γίνεῖ ἀπὸ

τοὺς πιὸ εἰδικοὺς τοῦ μαρξισμοῦ. Ἐγίνε με βάση τις τελευταῖες ἐκδόσεις τοῦ ἔργου στὰ γερμανικά, ρωσικά, γαλλικά. Ἡ ἐκδοση εἶναι πραγματικὰ ἐπιμελημένη. Ἐξεδόθη ἤδη ὁ πρῶτος τόμος καὶ προχωρεῖ ἡ ἐκδοση καὶ τοῦ δευτέρου σὲ φυλλάδια. Ἡ δλοκλήρωση τοῦ ἔργου θὰ προσφέρει πολλὰ στὸν τόπο μας καὶ εἰδικὰ στοὺς μαρξιστές. Ὁ τρίτος τόμος τοῦ Κεφαλαίου δὲν ἔχει ποτὲ μεταφρασθῇ στὴν Ἑλλάδα, ἐνῶ θὰ εἶχε πολλὰ νὰ μᾶς διδάξει.

Ἡ ἐκδοση σὲ τόμους ἔγινε σύμφωνα μὲ τὸ χωρισμὸ ποὺ εἶχε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μάρξ. Ἔτσι ὁ πρῶτος τόμος εἶναι ὀγκώδης, ἐνῶ δυὸ ἄλλοι θὰ εἶναι μικρότεροι σὲ μέγεθος.

Οἱ μαρξιστές θὰ ἔχουν μιὰ ἔγκυρη μετάφραση καὶ μιὰ θαυμάσια ἐκδοση.

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Γιοφτσούφ - Οἷζερμαν - Στοιπάνωφ Ἐκδόσεις Ἐπίκουρος

Ἐκυκλοφόρησε καὶ τὸ τρίτο (καὶ προτελευταῖο) μέρος τῆς Σύντομης Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας (σελ. 447—670) ποὺ περιέχει τὰ κεφάλαια 13—21. Τὸ τρίτο μέρος περιλαμβάνει κυρίως τὴν ἐμφάνιση καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς μαρξιστικῆς φιλοσοφίας. Ἐξετάζει δηλαδή τὴν ἐμφάνιση τοῦ Μαρξισμοῦ, τὴν ἀνάπτυξή του πρὶν καὶ μετὰ τὸ 1870, τὴ διάδοση καὶ τὴν ἐξέλιξή του στὶς χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ρωσίας καὶ τέλος τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Λενινισμοῦ, τοῦ Μαρξισμοῦ, δηλαδή στὴν ἐποχὴ τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ταυτόχρονα ἐξετάζεται ἡ ἐξέλιξη τῆς ἀστικῆς φιλοσοφίας στὴν Εὐρώπη στὸ δεύτερο μισὸ τοῦ περασμένου αἰῶνα (θετικισμός ἐμπειριοκριτικός, μαχισμός, νεοκαντιανισμός, Νίτσεϊσμου

κλπ.). Ἐπίσης μελετᾶ τὴν ἰδεαλιστικὴ φιλοσοφία στὴ Ρωσία, κατὰ τὴ δεύτερη πεντηκονταετία τοῦ 19ου καὶ στὶς ἀρχές τοῦ 20ου αἰῶνα.

Ὅπως καὶ τὰ προηγούμενα, ἔτσι καὶ τοῦτο τὸ μέρος τῆς Σύντομης Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας παρουσιάζει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον καὶ χρησιμότητα, πολὺ περισσότερο μάλιστα, ποὺ ἐξετάζει φιλοσοφικὲς ἀντιλήψεις, οἱ ὁποῖες βρίσκονται στὸ κέντρο τῶν ἰδεολογικῶν ἀγώνων τῆς ἐποχῆς μας.

Ἡ μετάφραση καὶ ἐκδοτικὴ παρουσίαση τοῦ τεύχους, ὅπως πάντα, φροντισμένη. Σύμφωνα μὲ δήλωση τοῦ ἐκδότη, τὸ τελευταῖο μέρος τῆς «Σύντομης Ἱστορίας τῆς Φιλοσοφίας» θὰ κυκλοφορήσῃ τὸν Ἀπρίλιο.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ "Ὀλυμπιακὲς Ἐκδόσεις"

Μὲ τὸν τίτλο αὐτὸ ἐκδίδεται σὲ ἑβδομαδιαῖα τεύχη μιὰ πρωτότυπη ἐγκυκλοπαίδεια, ποὺ δὲν ἔχει καμμιά σχέση μὲ τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰ λεξικά. Εἶναι ὅπως θὰ λέγαμε μιὰ συλλογὴ ἄρθρων τῶν εἰδικῶν καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ποὺ σὰ σύνολο θὰ ἀγκαλιάσουν ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἐπιστήμης, τῆς τεχνικῆς καὶ τῶν ἰδεῶν. Εἶναι ἡ πιὸ ἐνημερωμένη ἐγκυκλοπαίδεια, γιατί δίνει τίς τελευταῖες ἀπόψεις καὶ θέσεις τῆς ἐπιστήμης στὸ κάθε θέμα. Καὶ εἶναι ἐγκυκλοπαίδεια καὶ ὄχι λεξικό, γιατί ἐξαντλεῖ τὸ θέμα. Δὲν ἐνημερώνει ὅπως τὸ

λεξικό ἀλλὰ ἐξαντλεῖ. Μέχρι τώρα κυκλοφόρησαν 11 τεύχη στὰ ὁποῖα περιέχονται τὰ ἐξῆς ἄρθρα μελέτες:

- 1) Νέοι δρόμοι τῆς ἱατρικῆς. 2) Οἱ πλανῆτες καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Σύμπαντος. 3) Τὰ μυστικά τῆς ἱατρικῆς τῆς Ἀνατολῆς. 4) Ἡ αἰνιγματικὴ Ἡπειρος. 5) Ψυχανάλυση καὶ ζητήματα ἠθικῆς. 6) Ὁ ἄνθρωπος. 7) Τὰ Μαθηματικὰ γύρω μας. 8) Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀνθρωπότης καὶ 9) Τὰ πλούτη τῶν ὠκεανῶν. Ὅλα εἶναι γραμμένα ἀπὸ προοδευτικοὺς ἐπιστήμονες καὶ κάτω ἀπὸ τὸ πρῶμα τοῦ μαρξισμοῦ.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε με σημαντική καθυστέρηση, που όμως δεν οφείλεται σε μας, την πιο κάτω επιστολή των πολιτικών κρατουμένων φυλακών 'Ηρακλείου Κρήτης. 'Αδυνατούμε επίσης να εξηγήσουμε τα αναγραφόμενα στην αρχή της επιστολής: «Είναι η πολλοστή φορά αυτή, που καταφεύγουμε στις στήλες του έγκριτου περιοδικού σας» Τίποτα μέχρι σήμερα σχετικό δεν λάβαμε.

Κύριε Διευθυντά.

Είναι η πολλοστή φορά αυτή που καταφεύγουμε στις στήλες του έγκριτου περιοδικού σας ζητώντας τη συμπαράσταση για την επίλυση του προβλήματος των πολιτικών κρατουμένων.

'Ελπίζουμε ότι τη φορά αυτή η προσπάθεια προς την κατεύθυνση αυτή δεν θα γίνει επί ματαίω. Δύο είναι οι λόγοι που δάσιμα μας γεννούν τις ελπίδες αυτές: η σαφής έντολή του λαού μας κατά τις εκλογές της 3ης του Νοέμβρη για αποκατάσταση της δημοκρατίας και της ομαλότητας στη χώρα μας, για τη λήθη του μακρινού ανωμάλου παρελθόντος και το γεγονός ότι η Ε.Κ. σαν κόμμα, καθώς και το σύνολο σχεδόν των μελών του σημερινού υπουργικού Συμβουλίου πήραν κατά καιρούς σαφή θέση υπέρ του τερματισμού της κρατήσεώς μας, υπέρ της χορήγησης γενικής αμνηστίας.

'Εχει κατ' επανάληψη τονισθεί η συνάρτηση του προβλήματος των πολιτικών κρατουμένων με το έσωτερικό πολιτικό κλίμα και τη διατήρηση σε ισχύ των αντιδημοκρατικών, αντισυνταγματικών νόμων και αυτών του έμφυλλου πολέμου. 'Αλλά πέραν αυτού, υπάρχει και η ήθικη πλευρά του ζητήματος: κρατούμαστε επί 19ετία και υφιστάμεθα έξοντωτικό διωγμό τόσο έμεις όσο και οι οικογένειές μας για μόνο το λόγο ότι δεν απαρνούμαστε τις πολιτικές μας πεποιθήσεις.

Κύριε Διευθυντά.

Πρέπει να δοθεί πλέον τέλος στο άδικο μαρτύριό μας. Γι' αυτό σας παρακαλούμε με την ευκαιρία των επικείμενων προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης της Ε.Κ. να συνηγορήσετε ώστε να περιληφθεί σ' αυτές και το ζήτημα της αμνηστευσης των πολιτικών αδικημάτων, το ζήτημα να ριχτεί στη λήθη με τη χορήγηση γενικής αμνηστίας.

Με εκτίμηση

Διά τους πολιτικούς κρατουμένους Φυλακών 'Ηρακλείου Κρήτης

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΡΙΑΡΟΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΡΚΑΣ
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΠΑΥΛΟΥ
ΧΑΡΑΛ. ΜΥΡΟΓΛΟΥ
Ν. ΒΥΡΙΝΗΣ

Στις πιο πάνω δίκες, ήθικες και ανθρώπινες απόψεις των πολιτικών κρατουμένων και κατά κύριο λόγο στο αίτημα της χορήγησης γενικής αμνηστείας κανείς σκεφτόμενος 'Ελληνας δεν μπορεί να μην συνηγορήσει θερμά.

'Η συντήρηση τεχνητού κλίματος πολιτικής ανωμαλίας μπορεί να εξυπηρετεί ίσως εκείνους, που φοβοῦνται την επάνοδο της δημοκρατικής ομαλότητας στην 'Ελλάδα. Και ένα μέσο για τη συντήρηση της ανωμαλίας είναι η ύπαρξη πολιτικών κρατουμένων 19 χρόνια μετά από την ξένη κατοχή και 15 μετά από την έσωτερική ένωση σύγκρουση.

'Ομως το σύνολο σχεδόν του 'Ελληνικού λαού, αποκρούει με αγανάκτηση τη συνέχιση του απάνθρωπου, πολιτικά ανανδρου, και γελοίου πια αυτού τρόπου «δήθεν προστασίας της έσωτερικής ασφαλείας», με την κράτηση λίγων εκατοντάδων μαρτυρικών ανθρώπων με κλονισμένη υγεία και γερασμένων πρόωρα.

Κανείς δεν δέχεται τους χαρακτηρισμούς σαν εγκληματιών «ειδεχθών», «κοινού ποινικού δικαίου», και άλλων τέτοιων κατηγοριών για άπλοους ανθρώπους, που, ενώ μπορούσαν μονάχα με μια υπογραφή τους κάτω από ένα υπαγορευμένο κείμενο να ανοιχτεί ή πόρτα, που τους έκλεινε έξω απ' τη ζωή, αρνήθηκαν να ανταλλάξουν την αξία της ανθρώπινης αξιοπρέπειας με την παλλαγή τους απ' το μεγάλο ψυχικό μαρτύριο του ζωντανού νεκρού, και από σειρά άλλα καθημερινά μαρτύρια και στερήσεις.

Προσθέτουμε και μεīs τη φωνή μας για Γενική 'Αμνηστεία γιατί, εκτός από τά άλλα, πιστεύουμε ότι είναι η μόνη και τελευταία λύση, που απομένει σε όλους, στους έχουν υποσχεθεί τόσες φορές: Λήθη του Παρελθόντος, επάνοδο στην 'Ομαλότητα κλπ.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΘΕΜΑΤΑ